

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22491/2023
13.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зијадин Азема, адвокат из ..., против тужене Република Србија, Министарство финансија, Управа царина – Царинарница Ниш, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3987/2022 од 09.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 13.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3987/2022 од 09.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3987/2022 од 09.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 304/21 од 25.01.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужена обавезана да му на име накнаде материјалне штете због незаконито привремено одузетог возила, ближе означеног у овом ставу изреке, исплати износ од 160.460,00 динара са законском затезном каматом од 25.01.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко износа досуђеног ставом првим изреке до траженог износа од 199.019,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 75.117,64 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3987/2022 од 09.02.2023. године, ставом првим изреке, првостепена пресуда је преиначена, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на име накнаде материјалне штете због незаконито привремено одузетог возила, ближе означеног у овом ставу изреке, исплати износ од 160.460,00 динара са законском затезном каматом од 25.01.2022. године до исплате и обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 45.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву за накнаду материјалне штете, тако што је исти одбијен, у чињенично-правној ситуацији да је пресудом Прекршајног апелационог суда од 31.07.2017. године обустављен прекршајни поступак против тужиоца услед наступања застарелости вођења прекршајног поступка у којем му је привремено одузето комби возило, те исто враћено 26.12.2017. године, без описа у каквом му се стању предаје, тако што је исти одбијен са позивом на одредбе члана 154, 155. и 172. Закона о облигационим односима, из разлога што тужилац није доказао у чему се огледа незаконито или неправилно поступање органа тужене, нити постојање узрочне везе између поступање органа тужене и штете на возилу, јер сама обустава вођења прекршајног поступка не представља незаконит рад органа тужене.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована пресуда другостепеног суда, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд је оценио да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. У парницама ради накнаде ове врсте штете, примена материјалног права је условљена утврђеним чињеничним стањем, које се не може оспоравати у поступку по ревизији. Пре свега, захтева се да тужилац докаже да му је штета проузрокована у вршењу или у вези са вршењем функција државног органа, који рад се може сматрати прекорачењем, злоупотребом или погрешном применом датих овлашћења, те постојање узрочно-последичне везе између таквих радњи и предметне штете. У противном, нема основа тражењу накнаде штете. С тим у вези, у овом случају је одлучено у складу са судском праксом по наведеном правном институту, мимо којих нема потребе за разматрањем других правних питања.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. става 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 02.03.2019. године, а вредност предмета спора износи 359.379,00 динара.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**